

Vzhůru na mořské dno

ADRŠPAŠSKO-TEPLICKÉ SKALNÍ MĚSTO

Zhluboka se nadechněte a zadržte dech, jako byste se chtěli potopit.

Jak dlouho vydržíte? Minutu? Nebo o pár vteřin víc? Zkuste se po tu dobu dívat kolem sebe po krajině. A s prvním nadechnutím zavřít oči. Právě tolik času byste ještě před časem měli na prohlídku Adršpašsko-teplických skal. Bývalo tu moře, na jeho dně se tvořil dnešní pískovec, a vy byste zhlédli jen tolik, kolik by vám dovolilo potopení.

Končily právě druhohory a v kalendáři bylo přibližně datum „100 milionů let před Kristem“. Pod mořskou hladinou se ukládaly mohutné vrstvy písku, mezi tím se mísil jíl. A do toho zatlačila odspodu, od zemského jádra, mohutná síla. O slovo se přihlásily třetihory. Český masiv se vyzdvihl, a moře ustoupilo. Na první pohled jedolitá masa někdejšího dna začala zvětrávat. Jak byly usazeniny těžké a přestala je nadlehčovat voda, lámaly se vlastní vahou, až vypadaly jako rozpukané kry. Nakonec zůstaly jen ty nejodolnější a nejpevnější usazeniny zvané kvádrové pískovce. Dnes si je můžete prohlédnout bez zadrženého dechu, voda tu není a nechala po sobě půvabné Adršpašsko-teplické skalní město. Vítejte!

Tady, v kraji mezi Teplicemi nad Metují a Horním a Dolním Adršpachem, na území velícím přes 20 km², můžete ve skalních bludištích chodit celé hodiny, dokud vás od neustálého zaklání nebudou bolet za krkem. Hlava otočená vzhůru je nutnost, vždyť výška skalních masivů přesahuje leckdy devadesát metrů. Nejvyšší skalní útvar, Milenci, má stěnu vysokou 96 metrů.

Kdo se straní kolektivu?

Ještě než vejdete v Adršpachu do skalního města, musíte si u pokladny koupit vstupenky. Krásné scenerie nejsou ke koukání zadarmo. Ve frontě si možná postesknete, že turistů mířících do skal je příliš a že by to chtělo trochu přidat romantiky a ubrat lezců s lany a karabinami. O to neuvěřitelněji vám pak budou připadat slova někdejšího předsedy sekce horolezectví Československého svazu tělesné výchovy Oty Jelínka. Ten naopak lamentoval nad tím, jací jsou horolezci samotáři, kteří se ve skalách straní kolektivu:

„Většinou jsme (myšleno ,my, horolezci‘) neuměli splynout s tělovýchovným hnutím, zůstáváme odtrženi od dalšího tělovýchovného života. Žijeme většinou v oddílech sami pro sebe. Tato izolace svádí k samostatnosti, brání intesivnějšímu pronikání ideologie socialistické tělesné výchovy do horolezectví, šíření vědeckého světového názoru a ztěžuje tak boj proti nesprávným

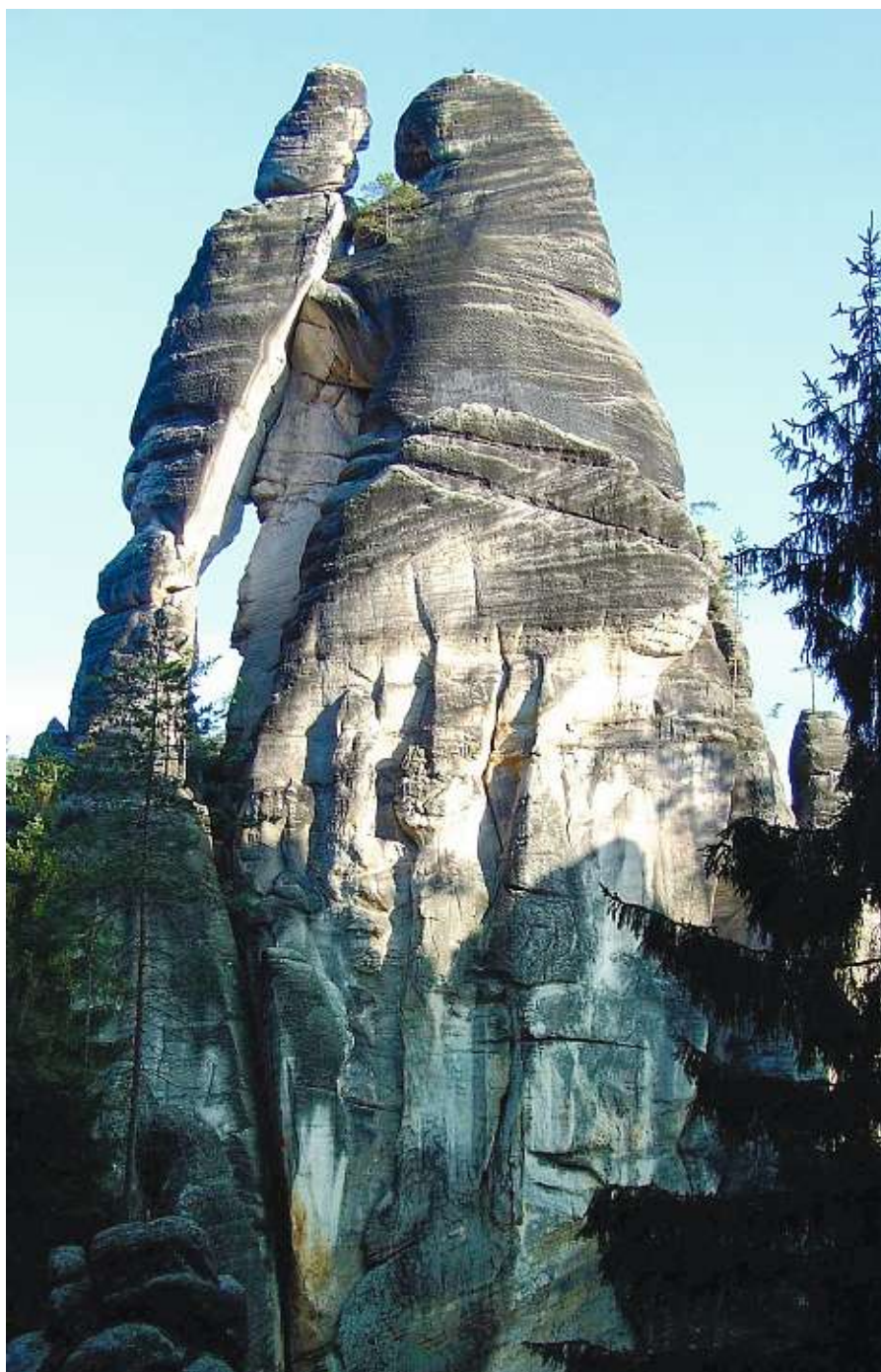

FOTO: INFOCENTRUM ADRŠPACH